

מחפשת בעקב נעל-הגומי שלה זיו מתאים בתוך הסלע, לתקוע בו את כף-רגלה. עוד שניה אחת והיא גומרת עם הסייט הזה. אני מתחיל לקנא בה.

אחריה אילנה. זה משהו מעניין: היא יורדת בדיוק באותה צורה. אני תופס מקום קדמי את הירידה הזאת מוכרחים לצלם מלמטה.

מתיישב על הסלע. לפתע כל הגוף מתחיל לרק למטה. הסלעים האלו אינם הגונים, אי אפשר לסמוך עליהם. נדמה כי אני מתעופף באויר, שומע את הצחוק האחרון של המט"יילים. "מזור שבמאה האטומית אי אפשר לסדר במקומות כאלו מעברים תת-קרקעיים," מעיר אהרון בנימין, חבר-מושב שעבר לגור בעיר ומוסיף לטייל בינתיים כבר לא איכפת לי אם יתקינו מעבר תת-קרקעי או לא. איכשהו הגעתי. המבול אחרי.

תור הירידים מודחל באיטיות. איפה אני לנה ונילי? מסתבר שהן רוצות להמשיך לבדן, חסרות סבלנות מכדי לחכות לאחרים. גם שמעון איינשטיין, ממושב בצת, חסר סבלנות. הוא מפלס לו דרך פרטית, מחליק על הסלע מבלי להיזדקק לעזרת החבל. רותי מפנה את השומת לבי אליו. "אם הוא ייהרג לפני הערשה שלך, תפסת את החיים." היא אומרת ברצינות. "יעלו לך את המשכורת."

כולם מתקבצים בוודי. "חשש לשריפה בכל איזורי הארץ!" מודיע הרדיו.

פולטים כמויות עצומות של חום, אדים המרקדים במחול-שדים לפני העיניים. לא כדאי להסתכל על שברי-הסלע המבהוקים המחזירים את קרני-השמש. אבל למי יש כוח להרים את הראש?

אני שומע קולות מוזרים. נדמה שהסנדל נקרע, אבל אני מעיז להביט אליו. איפה מוטי שהבטיח לי את סנדליו? ברח אישם לתחילת הטרור, ואי אפשר למצוא אותו. צריך לסבול.

לידי צועד אידו מכפר-וארבורג. הולך לו קלף עצום בין הבנות. אין פלא: יש לו את הגתונים הדרושים: שיער בלונדי, זרועות ארוכות, גובה 1.80 מטר. הוא צועד משום מה בסנדלים, מנסה להכניע תחת רגליו את הוודי.

האדמה מסרבת להיכנע ללא-קרב לסנדליו של אידו, נלחמת בצבר, שסיים את בית הספר אורס, בעזרת מיליוני אבנים חדות וסלעים גדולים, החוסמים כמעט לחלוטין את המעבר.

(פרצופו נוטף זיעה. הוא מסתכל באבני הוודי כשפספסו העבות פתוחות לרווחה. מאחור נשמעות האבנים המתחככות זו בזו, נדרסות תחת הנעליים החסומות של המטייל לים.)

אחת הנערות קוראת לאידו. "מה את רוצה?" הוא שואל. סוד. כעבור דקה הוא מופיע לידי עם שני תרמילים על הגב, שלה ושלנו. אינו אומר מלה.

שרה

נגב בת באר-טוביה, חבשה כל זמן המסע את כובע הקש שלה ואת משקפיי השמש הלבנים, הסירה אותם רק בשעות המנוחה. בתמונה היא נראית עם המטיילים, זמן קצר אחרי שהמשלחת שנשלחה למצוא את מובילי המים חזרה ריקס.

מאנדקאר עם מים, הוא פוקד עליהם. מוטי נאלץ לשאת רובה. נילי רוצה להצטרף אליהם, סוחבת גם את אילנה.

"תישארי," דורש יגאל. היא שולחת בו מבט לגלגני, קופצת כדי להגביה את התרמיל שעל גבה. "תישארי, או שאני מחזיר אותך בהודמנות הראשונה הביתה?" הוא מאיים. היא לא עונה, מצטיידת באקדח של אחד הבחורים.

נמצא במרחק קילומטר וחצי. בדרך מנסה דודיק להפיג את המתחיות: "באחד הטיוולים שלנו בא מטוס. הקשר ניסה לקרוא לו: הלו ברוש 1, כאן ברוש 4, הלו ברוש 1 כאן ברוש 4, אבל הטייס לא שמע. חססקין התרגז. לקח את המכשיר וצעק: הלו יא טייס, פה יגאל חססקין מדבר! וקיבל על

פתאום צצים עוד כמה מתנדבים המוכנים לפגוש את הקומנדוקאר, להילחם אל נילי. "ילד," היא מפליטה כלפי אחד המציעים, מתחילה לצעוד עם מוטי ואריאלי. אילו היתה ממשיכה להתחכך עוד כמה דקות, יכלה לעורר את כולם להמשיך ללכת.

(נילי הבלונדית יוצאת-דופן בין משתתפי הטיוול. היא נתניתית, בת 20, וחובבת מסעות מקצועיות. בימים הרגילים של השנה היא מוצאת זמן ללמוד רפואה באוניברסיטה, ולתכנן את טיוליה. ההפך הגמור ממנה היא שרה נגב, בת באר-טוביה ובתו של סגן אלוף אברהם נגב, מכובשי באר-שבועי שבידעתה לא יעלה כלל להפך משמעת.)

המושביקית בת ה-16 רוצה גם היא להימצא בקבוצה שתקדים לפגוש את מובילי המים, מחתרת כשנתקלת בסירוב המדריך. (מה מסותף בינה לבין נילי, הרופאה ביעתיד? כמו נילי, אין היא נמשכת לריחות הרפת, רוצה להיות אקדמאית, ללמוד ארכיטקטורה בטכניון.)

איידה רואה פטה מורגנת

גאל פוקד לקום. רוטנים וקמים. אפילו בצבא אין משמעת כזאת. נסע כמעט נעלבת כשאני מושיט לה יד, לעזור לה ליתרום עם התרמיל הכבד. האויר סמיך, אי אפשר כלל לנשום. המימיות משקשקות בקול מרגיז.

הקשר מגיע. הלך אישם בוודי ונעלם. לא הפסדנו כלום. בין כה וכה המכשיר אינו פועל. מציע את המכשיר לכל מי שמוכן לקחת אותו. אין מתנדבים. מישוה מציע לתת אותו לנילי. שמה מלהיב כמה מן הנוכחים. "נילי — תני לי," קורא ראובן.

"מה?" שואל בנימין, המחכה להמשך גס של הקריאה.

"מים," משיב ראובן. מתקרבים אל קצה הוודי. "מים! אתה רואה, הנה מים!" צורחת איידה בקול היסטרי לתוך אוזניו. היא מצביעה בידה הרועדת על שיכבת סלעים לבנה. "אגם מים! מתנפחים וזרידי גרוגה."

איני רואה כלום. אני מאמץ את עיני, רואה בכירור משקפיי-סלע לבנים, ובהם גבים נבכיים יבשים עם מל-ביש עם יגאל חססקין. פטה-מורגנת.

ביתתים הולך הוודי הגאה ונכבש. אנו ממשיכים בוודי-פוקרה. רגליו של אידו היחף פצועות. פלא שלא נכחה עדיין. גם עיניי המים אינם מתקדמים כפי שתוכננו. בקצה הוודי אנו מוצאים את החוליה הקדמית. נילי ושות' לא מצאו אף אחד. יש לי מל-ביש עם יגאל חססקין. לפני חמש שנים הוא הדריך טיוול אחר, למכתש הקטן במרכז הנגב. במקום המיפגש המיועד, לא מצא את הגמלים המיוחלים עם הים היתה שם אחת, יהודית בלומברג, ש-היתה מתה לולא ירד פתאום גשם.

הפעם אין שום סיכוי לגשם. מן האדמה הלוהטת עולים צורות צורות של אדים, החום דומה ללבה רותחת הנשפכת מהר-גשש על האזור. אילו נמצא איתנו פרויד, היה מנתח מבחינה פסיכולוגית מרוע מתחיל

ברוך להור הור - זנב המור מתקדם על קו הרכס

המקום את התשובה המתאימה מן הטייס. נידי מעוררת מתפגרים

זנבים כבר ארבע שעות. יגאל עוצר. מנוחה בצל האילנות הבודדים. הדוקטור אינו מגלה סימנים נלהבים להמשיך את הטיול. מישוה מקלף תפוח. "מאיפה יש לך?" שואל אידו. "נגבתי לפני רגע בפרוס," משיב הלה, ברצינות איומה.

מוטי נראה מיוזע. אני מנסה לברר אצלו אם אף פעם לא מתפגר מישוה בטיולים אלו. הוא מלגלג. "תראה למשל אותי: אפילו אם אני אמות להתפגר, אמשיך ללכת. אחרת יגידו בכיתה שאני שויצר לא בצדק." (הוא רוצה להיות שויצר בזכות, לא בחסד.)

בכל זאת מתחילות להישמע לחישות מועטות. מעדיפים להישאר תחת העץ, שצילו הולך ומצטמק. ד"ר מרקביץ ממליץ. יגאל מרשה ללגום לגימה אחת. לפתע צץ בראשו רעיון גאוני. "מוטי ואריאלי, לכו אל קצה הוודי, תיפנו כי כיתן אל חודה, שם צריך להיות קר

בכל זאת נמאס לו משהו. הוא עוצר ליד סלע משולש, הדומה לאנדרטה בנגבה, מסיר את הסנדלים בתנועה עצבנית. מעכשיו הוא צועד יחף.

החום כבר תודר דרך הסוליות. כל צעד מעורב גלי-כאב, המתפשטים במהירות לאורך כל הרגל. נדמה כי כף-הרגל התרחבה בתום, כמו הגבינה הצהובה המרוחה על כריך פיצה.

טרטור אירון. יגאל חססקין עוצר את כל שדרת המסע. "להסתדר בצורת צלב!" הוא פוקד.

"איזה צלב? צלב קרס?" שואל דודיק. חססקין היחיד שאינו צוחק. הפייפר אינו מבחין בנו, ממשיך הלאה. "הטייס הזה נאצי, היינו צריכים להסתדר בצורת צלב-קריס," פוסק דודיק.

"איפה מכשיר הקשר? הקשר, בוא אלי!" צועק יגאל אל הקשר, המדונב בסוף התור. "הוא אייננו!" עונה הד מסוף הטרור. "אייננו!" חוזר מישוה על דברי ההד. הרגשה לא נעימה, לאבד את מכשיר הקשר. יגאל מסובב קצת את שפמו, שולח את אריאלי ומוטי לסייר על הרכס. חססקין ממשיך עם המטיילים עד לעץ הקרוב, ה-

"אני נשרף מיובש!" מכריז הגיינגי. "מרוב יובש מתחילים העצים בארץ לחור אחרי הכלבים," מפליט מישוה. מי שיש לו כוח לשמוע — צוחק.

"לא לשתות בלי רשות!" מודיע יגאל — בפעם הראשונה בארבע שנות הטיוול הקבועות של בני המושבים. בדיוק עכשיו מתחילה המימיה התלויה על גבי לשקשק. כנראה שהיא נולה, שעה שזוקתי אותה עם התרמיל למוטי. היא מזכירה לי את העונש האיום של הסינים, שהיו מגלחים את ראש האסיר הצמוד אל הקיר, ומטפטים על ראשו טיפת מים בכל שניה. עד שהיה יוצא מדעתו.

גם השיקשוק הזה מוציא מן הכלים. רותי הולכת מאחורי, מעירה לי עליו. היא חורדת ששתיתי חלק מהמים למרות האיסור. לרגע יש לי חשק לזרוק את המימיה יחד עם המים.

סוד כשבי אידי

הו וודי יורקעם. מתפלה, מורדותיו תלולים. יש בו גוון של אבני-סלע אדמ-דמות. השמש לוחטת, השמיים כחולים-קפואים. הקירות הזקופים ואדמת הוודי